

Robert van Dijk

Vrijdag
kom ik
weer
thuis

Met illustraties van Alette Straathof

GOTTMER
Haarlem

Inhoud

1. Bijna jarig	6
2. Verrassing!	12
3. Op zolder	18
4. Spreekbeurt	25
5. Zombie	32
6. Niet fluiten	38
7. Zwerver	44
8. Stewardess	51
9. Appeltaart met cola	57
10. Vliegveld	63
11. In de koffer	69
12. Robot	75
13. Bloedneus	82
14. Bruine pop	87
15. Tolk	92
16. Mama	99
17. Ghana	104

Bijna jarig

1.

Toet! Toettoet!

Bijna was ik in slaap gevallen. Maar door dat getoeter ben ik weer helemaal wakker. We worden ingehaald door een wit busje. Er zitten twee mannen in. De chauffeur lacht naar ons, ik denk dat hij het was die toeterde.

Mama is al 39, maar ze kan nog steeds niet goed autorijden. Als ik later een rijbewijs heb, ga ik zo goed rijden dat er nooit iemand naar mij toetert. Ik haat dat.

Ik slaap bijna nooit meer in de auto. Maar ik was nog een beetje moe. We zijn vanmorgen heel vroeg opgestaan. Het voelde als midden in de nacht. Traag en slaperig heb ik me aangekleed. Mama had een boterham voor me geroosterd. Toen ik er een hap van nam, merkte ik dat mijn maag nog sliep en ik kreeg hem nauwelijks doorgeslikt.

We hebben Hanneke opgehaald. Hanneke is mama's beste vriendin en zij mag altijd voorin. Ik moet altijd achterin, ook als mama en ik met z'n tweeën zijn. Mama vindt dat veiliger, maar ik vind het balen.

Achterin heb ik vaak het gevoel dat ze vergeten is dat ik er ook nog ben. Dan hoest ik een beetje of ik schop tegen haar stoel, en dan weet ze het weer en vraagt ze bijvoorbeeld wat we vanavond eens zullen gaan eten.

Mama en Hanneke hebben bij elkaar in de klas gezeten. Op een school voor grote mensen, ik weet niet meer hoe dat heet. Na de basisschool komt de middelbare school en wat daarna komt, dat bedoel ik.

Als we op het vliegveld zijn, mag ik iets lekkers. Ik denk dat ik een croissantje ga kiezen. Misschien mag ik er wel cola bij. Eigenlijk mag ik dat alleen op feestjes.

Vrijdag wordt mama veertig. Ik weet nog niet wat ik moet kopen. Het moet iets groots zijn, dat weet ik al wel. Iets heel, heel groots. Vorig jaar heb ik iets superstoms gegeven: een bak om een taart in te bakken, en die bak had de vorm van een hartje. Dat vond ik toen mooi en we bakten vaak taarten. Nu ligt hij in de la onder de oven. Er zat een boekenlegger bij met mijn naam: Esi. Die had ik op school gemaakt. Eigenlijk was hij nog niet af.

Toen mijn vader vroeger in een auto reed, toeterde er vast nooit iemand naar hem. Ik weet het niet. Hij is al heel lang dood en ik ken hem alleen van foto's en filmpjes. Hij heette Kobena. Hij kwam uit Ghana en hij had de kleur van koffie zonder melk. Ghana is een land in Afrika trouwens.

'Moet je deze kijken,' zegt Hanneke.

Gelukkig kijkt mama maar heel even. Ze moet naar de weg kijken en niet op Hannekes telefoon.

'Wacht even,' zegt mama, en ze doet met haar vingers haar haar achter haar oor.

Mama heeft lang blond haar. Ik heb ander haar, zulk haar als mijn vader had. Zwart. Het is heel bijzonder haar. Onze buurman noemt het kroeshaar. Als de kinderen in mijn klas luizen hebben, dan heb ik lekker niks.

'Kijk?' Hanneke laat weer een foto op haar telefoon zien. Een man met een grote koptelefoon om zijn nek. Hij lijkt een beetje op de meester van gym. Maar deze man heet Kjell. Dat staat onder de foto. Hanneke heeft het de hele tijd over hem. Ik denk dat ze verliefd is op Kjell. Ze heeft hem nog nooit in het echt gezien, maar ze heeft een heleboel foto's waar hij op staat. En ze heeft wel honderd berichtjes van hem.

'Ik denk dat ik nog nooit zo gelukkig ben geweest,' zegt Hanneke. Je kunt het ook echt aan haar zien. Ze ziet er mooi uit. Haar lippen zijn zo rood als mijn broodtrommel.

'Bel je me zodra je geland bent?' vraagt mama. Hanneke moet altijd bellen als ze geland is. Als je aan het vliegen bent, moet je telefoon uit zijn.

‘Zal ik voor jou ook een profiel aanmaken?’ vraagt Hanneke.

‘Een profiel?’ Mama zegt het alsof ze niet weet wat een profiel is. Ik weet het ook niet. Het is iets op de telefoon van Hanneke.

‘Wil je niet gelukkig zijn?’ vraagt Hanneke. Met ‘gelukkig’ bedoelt Hanneke volgens mij dat je een man hebt.

‘Wat is dat nou voor vraag?’ zegt mama. Ze hoeft geen profiel, bedoelt ze. Ze hoeft geen man met een grote koptelefoon. Als mama een man zou willen, dan zou ze waarschijnlijk een man willen die op papa lijkt, een Ghanese man. En die vind je niet met een profiel.

‘Ik vraag het me soms af,’ zegt Hanneke. Daarna zeggen mama en Hanneke allebei heel lang niks.

Natuurlijk wil mama wel gelukkig zijn. Als er een winkel was waar je mannen kon kopen, dan kocht ik voor haar verjaardag een Ghanees.

Verrassing!

2.

Het vliegveld is supergroot. Het dak is heel hoog, een reus zou er niet bij kunnen. Je moet goed op de borden kijken waar je heen moet. Hanneke legt me rustig uit hoe dat werkt, terwijl mama haastig doet en ons telkens vertelt hoe laat het is.

Het is heel druk overal. Waar Hanneke haar koffer moet inleveren, is het drukste deel van het vliegveld. We moeten eeuwen in de rij staan.

